

CAMMINO DIRITTO

Rivista di informazione giuridica
<https://rivista.camminodiritto.it>

DREPTURI CIVILE PENTRU LGBT: ITALIA CU 20 DE ANI ÎN URMA EUROPEI

Drepturile civile a persoanelor de același sex este o chestiune care arată clar și evident distanța socială și culturală existentă între Italia și restul Europei, unde suntem de acord cu limitele bugetare și rânduirea competențelor, și care cel puțin pe hârtie ar trebui să asigure schimbul de valori și idei.

di **Alexandra Ivan**

IUS/15 - DIRITTO PROCESSUALE CIVILE

Articolo divulgativo - ISSN 2421-7123

Direttore responsabile

Raffaele Giaquinto

Publicato, Venerdì 15 Luglio 2016

Ei bine Italia este, în acest moment, lumea a treia în Europa în ceea ce privește drepturile civile, incluzând în aceste aspecte și altele la fel de sensibile ca eutanasia, adopția sau venitul cetățeniei.

În ciuda faptului că **laicitatea Statului** Italian este un principiu constituțional, prezența și influența Bisericii Catolice, în multe discuții cu privire la asemenea chestiuni sensibile, nu este lipsește din gândirile ideologice sau de credință, contribuind astfel la persistența unui deficit al drepturilor.

Gândiți-vă la Spania, care este la fel de catolică ca Italia, cu toate acestea, există o recunoaștere a cuplurilor LGBT (acronim pentru lesbiene, homosexuali, bisexuali și transexuali/transgen) din 2005. Mai mult, cu ultimul Sinod s-ar părea că a existat și o deschidere către uniunile homosexuale, deși nu sunt echivalente căsătoriilor “obișnuite”.

Desigur, în Italia există o **interdicție privind discriminarea persoanelor la locul de muncă pentru orientarea lor sexuală**, dar acum acesta este minimul de omenie necesar, ce a fost recunoscut în aproape toate Statele UE.

În ceea ce privește restul, numai **Italia, Grecia, Cipru** și alte țări care aparțin sau au aparținut comunismului nu oferă nicio o formă de uniuni civile sau căsătorii pentru persoanele de același sex, în timp ce în restul Europei există totuși un instrument juridic, care reduce discriminarea celor care nu sunt heterosexuali.

În **Anglia și Țara Galilor**, anul trecut ocazia de a se căsători a fost acordată cuplurilor gay, cu multe voturi date de parlamentari conservatori.

Danezii au realizat multe schimbări în timp record, în 1989 au permis uniunile civile, și în 2012 căsătorii a între persoane de același sex.

În 2014, în **Finlanda**, unde uniunile civile gay și adoptarea fiului/fiicei vitrege erau deja posibile din anul 2002; aceasta a devenit a treisprezecea țară din Europa care spune da la căsătoriile de același sex, aprobând o lege cu inițiativă populară, născută pe Internet anul trecut, care reglementează nunțile gay.

Țările scandinave au fost întotdeauna pionieri în domeniu, cu Norvegia și Suedia, care au aprobat uniunile civile între persoane de același sex în anul 1990, ceea ce duce la posibilitatea căsătoriei în anul 2000.

Olanda a fost prima țară din lume în 2001 care a permis cuplurilor **LGBT** să se căsătorească, iar **Belgia** a "așteptat" până în anul 2003 pentru aprobare. **Portugalia** și **Islanda** au aprobat căsătoriile **guy** în 2010, și recent în 2013 pasul către aprobare a fost făcut și de Franța.

Dintre Statele UE, **uniunile civile guy sunt legale în 10 din ele: Austria, Croația, Estonia, Finlanda, Germania, Irlanda, Malta, Republica Cehă, Slovenia și Ungaria.** Printre aceste extraUE: **Australia, Groenlanda, Ecuador, Columbia,** și chiar **Africa de Sud**; în ceea ce privește nunțile, acestea sunt legale în **Canada, Argentina, Uruguay și Mexic.** Toată "întârzierea" asta nu a fost imună la plângeri de către **Curtea Europeană:** Italia a fost condamnată să plătească despăgubiri de 120 de milioane de euro în 2012, stabilind un record de neînviat pentru cel mai mare preț plătit vreodată de către unul dintre cei 47 membri al Consiliul European.

De asemenea, Italia rămâne țara cu cea mai mare rată de "non-conformitate" la hotărârile date de Curtea de la Strasbourg: cu 2569 de sentințe, împotriva celor 1780 ale Turciei și cele 1078 ale Rusiei, care urmează în clasament. Din cauza hotărârilor neaplicate, Italia conduce lista țărilor care au "supraveghere specială" de către Comitetul de Miniștri al Consiliului European.

În funcție de constatările Asociației Ilga Europe, Marea **Britanie** este țara unde populația de **LGBT** e cel mai mult "respectată" cu un procent de 77% nediscriminatorie, în timp ce Italia este printre ultimele țării clasificate cu 19%, la același nivel cu Bulgaria, Bosnia, Turcia, Lituania și Letonia.

În 2010 **Curtea Constituțională** a emis o hotărâre (a 138a) care exclude neconstituționalitatea normelor care împiedică căsătoria persoanelor de același sex, dar care să ateste că **uniunia guy are dreptul la "recunoașterea legală asociată drepturilor și obligațiilor respective"** consacrată în Articolul 2 din Constituție, îndemnând, prin urmare, Parlamentul la "identificarea garanțiilor și recunoașterea acestor căsătorii". Ceea ce înseamnă că, în cazul în care **Camerele Deputaților nu legiferă, cuplurile guy se vor adresa instanțelor de judecată pentru a cere tratament egal cu cel al cuplurilor căsătorite heterosexuale.**

Una dintre ultimile chestiuni deschise pe frontul Italiei este legată de transcrierea căsătoriilor făcute în străinătate, ordonată, în speță, de **Curtea din Grosseto.**

Pentru a sprijini argumentul în favoarea recunoașterii pe teritoriul național este citată o hotărâre dată ulterior de Curtea Supremă de **Casație:** sentința din **15 martie 2012, nr. 4184,** în care aceeași instanță a luat o decizie în ceea ce privește cererea de transcriere a

unei căsătorii consacrată în Olanda de către un cuplu homosexual. În timp ce respinge cererea, Curtea Supremă de Justiție afirma că ordinea publică nu se împotrivesc acesteia, pentru că "și componenți unui cuplu homosexual care conviețuiesc stabil au dreptul la o viață de familie" și "dreptul de a trăi liberi ca un cuplu" ca și formațiuni sociale în conformitate cu **ex Art.2 din Constituție**.

Curtea Supremă de Justiție a recunoscut ca valabil principiul exprimat în hotărârea din **24 iunie 2010 a Curții Europene ale drepturilor omului**, prin care s-a stabilit că dreptul la căsătorie, prevăzut de **Art. 12 al Convenției**, nu ar trebui să se limiteze la cazurile de căsătorie între persoane de sex opus, ci trebuie să aibă un conținut nou, mai amplu, care să includă și căsătoria între persoane de același sex.

Dispoziția trebuie citată împreună cu **Art. 14** care interzice orice discriminare în alocarea și aplicarea drepturilor omului identificate în Convenție.

După dispoziția menționată ulterior, mulți primari progresiviști, sensibili la chestiune, s-au conformat dându-și semnătura, provocând intervenția Ministrului de Interne **Alfano**, care a emis un **document circular ministerial** pentru retragerea transcrierilor (mai precis, unii primarii au refuzat să aplice circulara, devenind pasibili la contestarea omisiunii actelor oficiale, ca în cazul primarului din Milano, Pisapia).

Cu toate acestea, Curtea Supremă de Justiție a mers chiar mai departe, apărând dreptul unui cuplu homosexual de a avea copii și reitiera că **'nu există dovezi științifice sau date de experiențe, ci doar o simplă prejudecată** care consideră nociv dezvoltarea echilibrată a unui copil, faptul că trăiește într-o familie formată de un cuplu homosexual.

Chiar mai important a fost decizia **Curții Constituționale nr. 170 din 2014** pe tema de orientării sexuale și identitatea genului.

Hotărârea provine de la povestea unui om căsătorit, care suferise un proces de schimbare de sex, cu toate acestea, dorea să-și mențină în viață căsătoria cu acordul soției acestuia.

Apare astfel o situație paradoxală: pe când cine vrea să divorțeze se poate adresa în cunoștință de cauză autorităților judiciare pentru a obține separarea, în cazul de față, divorțul este cerut prin lege.

Astfel Curtea Constituțională, la solicitarea de către Curtea Supremă de Justiție, a considerat că fiind în joc două drepturi demne de a fi egale, este neconstituțional să impună divorț a doi oameni casatoriți, dintre care unul și-a schimbat registrul anagrafic în

ceea ce privește genul.

Nu numai asta, Curtea a avut posibilitatea de ai solicita legislativului să intervină “cu maximă seriozitate în depășirea stării de nelegalitate a disciplinei respective pentru a rezolva deficitul actual în protejarea drepturilor indivizilor implicați în astfel de situații”.

Cu alte cuvinte, **Parlamentul va trebui să aprobe imediat o lege care prevede o formă de parteneriat înregistrată pentru cuplurile de același sex**, care după cum a subliniat însăși Curtea, în hotărârea anterioară nr. 138, trebuie să fie o disciplină puternică, completă și fără bavuri în ceea ce privește egalitatea cu drepturile și obligațiile prevăzute deja de perechea conjugală.

Guvernul Renzi a promis de ceva timp o legislație creată după modelul german, dar cuvintele nu au fost urmate de fapte. Și de fapt, Italia este o țară unde încă nu reușește să iasă la lumină o lege împotriva homofobiei, care să considere agravante aceste atitudini discriminatorii ca sexismul, rasismul sau discriminarea pe baza religiei (un studiu recent al Uniunii Europene, atribuie Italiei nefericitul titlul de cea mai homofobă țară din Europa considerând diverși parametri, cum ar fi utilizarea de limbaj discriminatoriu, limitarea libertății sexuale și limitarea accesului la servicii).

Prea puternic este încă, într-adevăr, contextul cultural al Italiei de tip catolic-conservator, care în mod inevitabil, sfârșește prin condiționarea discuțiilor politice pe probleme de ‘etică’, prevenind drepturilor admise în mod pozitiv în majoritatea țărilor civilizate din lume, să fie recunoscute legitime și în Italia.